

Stopfles.

Sinds vorig jaar staat de stopfles met spekjes weer op het aanrecht. Af en toe kan ik de verleiding niet weerstaan en pak er stiekem ééntje uit. Maar dat is niet de bedoeling. De fles, of liever gezegd de inhoud van de fles, is voor de kindertjes uit de buurt. Ze beginnen al aardig los te lopen en gelukkig kan dat nog redelijk veilig op ons pleintje.

Tot onze grote vreugde komen ze op hun ontdekkingsreizen ook bij ons hun neus laten zien. Voor ons geen seniorenstad of iets in die geest. Alleen het idee al.

Ons pleintje bestaat uit een grasveldje waarop een 8-tal bomen met daar omheen 12 woningen. Een kleine 20 jaar wonen we er nu. In die twintig jaar is er veel veranderd. De oudere bewoners zijn ons ontvallen of zijn verhuisd naar een appartement of een verpleeghuis. En wat blijkt? Ik ben nu de oudste bewoner van ons pleintje. Dat is toch iets om over na te denken, vindt u ook niet? Gelukkig zijn echter niet alle verhuizingen leeftijdafhankelijk!

Om terug te komen op de jeugd van ons pleintje. Wat zijn ze toch verschillend! In leeftijd natuurlijk! Of je met een jongetje of meisje te maken hebt, is ook niet altijd direct te zien aan kleding en/of haardracht, maar het grootste verschil zit in de manier hoe ze op je reageren. In het begin waren er een paar bij die spraken mij aan met "opa". Dat vond ik nogal verwarrend. Dat was wel m'n eigen schuld, want ik had ze vol trots verteld: "ik ben ook opa" en slim als ze zijn nemen ze dat direct over. Ze wilden natuurlijk niet, met de stopfles op het aanrecht in gedachten, mij tegenspreken of met een andere benaming komen!!! Dus nu doen ze het allemaal anders. De één roept (gewoon?) "hoi", er zijn er die zeggen "mijnheer Hermandad", maar de meeste die houden het op "buurman". In alle gevallen levert het spekjes op.

Rond Kerstmis kwamen ze even kijken of er wel genoeg ballen in de kerstboom hingen, maar de grootste aandacht ging toch uit naar de kerststal. Die hadden ze natuurlijk niet allemaal. Weer dat grote verschil: een enkeling wist er niets over te vertellen, anderen benoemden feilloos alle figuren en er was er één die zelfs de namen van de drie koningen wist. En dat vond ik razend knap voor een meisje van zes.

Mijn vrouw is zeer zuinig op de kerststal. De beelden zijn dan ook al z'n 65 jaar in de familie en roepen natuurlijk de nodige herinneringen op. In - en uitpakken doet ze het liefste zelf. (Ik mag de doos wel naar de zolder dragen). Dus kindertjes.....alleen maar kijken!!!

En toen kwam de sneeuw. In tijd van een mum stonden er drie vreemde figuren op het grasveld. Wat hebben ze hard gewerkt. De vaders en moeders ook trouwens. Prachtig om te zien, waardoor het idee van een seniorenstad of wijk bij mij nog meer weerstand op riep. Want wat ik moet dan met de stopfles met spekjes? Onderzoeken wijzen uit dat de vraag naar speciale seniorenwijken gering is. Maar misschien denkt u er wel anders over en lijkt het u wel wat. Misschien een onderwerp om in een volgend hersenspinsel eens verder over door te spinselen! Tot dan.

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Hermandad